

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6757/2540

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 57

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์ เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้งขอให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหายแม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไว้ประการหนึ่งว่าโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของจำเลยหรือบุคคลอื่นใด คำร้องของผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วน โดยความสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้วจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องสอดดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่เกี่ยวกับคดีนี้ ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยย่อมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่งคดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรอง คุ่มครองหรือบังคับตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องของผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยซึ่งเป็นผู้เช่าที่ดินของโจทก์ผิดสัญญาไม่ชำระค่าเช่า โจทก์ทวงถามแล้วแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากที่ดินดังกล่าวกับให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างชำระจำนวน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2537 จนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายจำนวนวันละ 10,000 บาท นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2538 จนกว่าจำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินดังกล่าว พร้อมส่งมอบที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาทตามฟ้อง จำเลยทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์เพื่อประสงค์ในการติดต่อขุดตั้งโทรศัพท์จากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเท่านั้น มิได้มีการเช่ากันจริง ค่าฟ้องในส่วนที่เกี่ยวกับค่าเสียหายเคลือบคลุม ทั้งคดีขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องระหว่างพิจารณา ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนโดยความสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี ขอให้พิพากษาว่าผู้ร้องสอดได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทส่วนดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ และขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า คำร้องของผู้ร้องสอดไม่มีเหตุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) จึงไม่รับคำร้องผู้ร้องสอดอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนผู้ร้องสอดฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้งขอให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหาย แม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไว้ประการหนึ่งว่าโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของจำเลย

หรือบุคคลอื่นใด คำร้องขอผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนเนื้อที่ 300 ตารางวา โดยความสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว ผู้ร้องสอดจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าว โดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ศาลพิพากษาว่า ผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องสอดดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่เกี่ยวกับคดีนี้ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยย่อมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่งคดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรองคุ้มครองหรือบังคับตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องขอของผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความในคดีนี้ ส่วนที่ผู้ร้องสอดอ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2573/2520 และ 3776/2534 มาสนับสนุนว่าผู้ร้องสอดมีสิทธิร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความได้นั้น เห็นว่าคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวมีข้อเท็จจริงแตกต่างกับคดีนี้ จึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงได้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องสอดฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน อุบัตยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6757/2540 นาย พิพัฒน์ ภูวบัณฑิตสิน โจทก์ผู้ร้องสอด โจทก์นาย เกรียง เกียรติเลิศ พงศาโจทก์บริษัท ศิลาเกียรติคอนสตรัคชั่น จำกัดจำเลย ป.วิ.พ. ม. 57 โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์ เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้งขอให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหายแม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไต่พิจารณาเห็นว่าโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของจำเลยหรือบุคคลอื่นใด คำร้องขอของผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนโดยความสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้วจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องสอดดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่เกี่ยวกับคดีนี้ ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยย่อมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่งคดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรอง คุ้มครองหรือบังคับตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องขอของผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความโจทก์ฟ้องว่า จำเลยซึ่งเป็นผู้เช่าที่ดินของโจทก์ผิดสัญญาไม่ชำระค่าเช่า โจทก์ทวงถามแล้วแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากที่ดินดังกล่าวกับให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างชำระจำนวน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2537 จนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายจำนวนวันละ 10,000 บาท นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2538 จนกว่าจำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินดังกล่าว พร้อมส่งมอบที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาทตามฟ้อง จำเลยทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์เพื่อประสงค์ในการติดต่อขอติดตั้งโทรศัพท์จากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเท่านั้น มิได้มีการเช่ากันจริง คำฟ้องในส่วนที่

เกี่ยวกับค่าเสียหายเคลือบคลุม ทั้งคดีขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องระหว่างพิจารณา ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนโดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี ขอให้พิพากษาว่าผู้ร้องสอดได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทส่วนดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ และขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า คำร้องของผู้ร้องสอดไม่มีเหตุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) จึงไม่รับคำร้องผู้ร้องสอดอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนผู้ร้องสอดฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้งขอให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหาย แม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไต่พิจารณาเห็นว่าโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของจำเลยหรือบุคคลอื่นใด คำร้องของผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนเนื้อที่ 300 ตารางวา โดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว ผู้ร้องสอดจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าว โดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ศาลพิพากษาว่า ผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องสอดดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่เกี่ยวกับคดีนี้ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยย่อมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่งคดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรองคุ้มครองหรือบังคับตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องของผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความในคดีนี้ ส่วนที่ผู้ร้องสอดอ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2573/2520 และ 3776/2534 มาสนับสนุนว่าผู้ร้องสอดมีสิทธิร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความได้นั้น เห็นว่า คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวมีข้อเท็จจริงแตกต่างกับคดีนี้ จึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงได้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องสอด ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน(วิรัช เอื้ออังกูร-สมชัย สายเชื้อ-ธรรมบุญ โชคชัยพิทักษ์)แหล่งที่มา สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุเมื่อมีคดีพิพาทกันระหว่างโจทก์และจำเลย และการพิพาทกันนั้นกระทบกระเทือนต่อสิทธิของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง บุคคลนั้นชอบที่จะร้องสอดเข้ามาในคดีโดยเห็นว่าเป็นการจำเป็นเพื่อยังให้ได้รับความรับรอง คุ้มครอง หรือบังคับตามสิทธิของตนที่มีอยู่ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) อันเป็นการเข้ามาเป็นคู่ความฝ่ายที่สามเข้าต่อสู้คดีทั้งฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลย เช่น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าน้ำซึ่งจำเลยขุดดินถมลงไปให้มีสภาพเดิมผู้ร้องสอดร้องว่า นาที่โจทก์อ้างว่าเหมืองน้ำผ่านนั้นเป็นของผู้ร้องสอดจำเลยทำไปโดยอาศัยสิทธิและความเห็นชอบของผู้ร้องสอด (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 797/2515) หรือโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยโอนสิทธิการเช่าตึกพิพาทให้โจทก์ ระหว่างพิจารณาผู้ร้องสอดร้องเข้ามาว่า จำเลยทำนิติกรรมโอนขายสิทธินั้นให้ผู้ร้องแล้ว และได้ชำระเงินให้จำเลยเรียบร้อยแล้ว ขอเข้ามาในคดีเพื่อให้ศาลสั่งห้ามโจทก์เกี่ยวข้องกับตึกพิพาทต่อไป ดังนี้เป็นการขอเข้ามาเป็นคู่ความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1)(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1277/2517) หรือในคดีที่โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่ดินและบ้านพิพาทผู้ร้องสอดมีสิทธิ

ยื่นคำร้องว่าตนได้เข้าครอบครองทำประโยชน์และอยู่อาศัยโดยสงบเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกว่า 10 ปี จึงได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรปักษ์ ไม่ใช่ของโจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งว่าที่ดินและบ้านพิพาทเป็นของผู้ร้องสอด จึงเป็นการร้องสอดเข้ามาตามมาตรา 57(1) แล้ว (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2411/2534) แต่การที่ผู้ร้องสอดจะร้องขอเข้ามาในคดี โดยอ้างว่าเป็นทรัพย์สินของผู้ร้องสอดนั้น ทรัพย์สินนั้นจะต้องเป็นทรัพย์สินที่โจทก์และจำเลยพิพาทกันอยู่ด้วย ผู้ร้องสอดจะหยิบยกเอาทรัพย์สินมาตั้งเป็นข้อพิพาทไม่ได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 108/2536 และที่ 4477/2529) และแม้ในคดีที่โจทก์จำเลยพิพาทกันเกี่ยวกับที่ดินพิพาท ผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของที่ดินตามคำพิพากษาของจำเลยอีกคดีหนึ่ง ซึ่งได้ขอให้ศาลยึดที่ดินพิพาทไว้แล้วโดยอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยก็ตามก็เป็นเรื่องของผู้ร้องสอด ไม่มีสิทธิบังคับเอาที่ดินพิพาท โดยตรงจึงไม่อาจร้องสอดเข้ามาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 57(1) ได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4740/2533) สำหรับคดีที่หมายเหตุนี้ โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทเพราะจำเลยผิดสัญญาเช่า จำเลยให้การว่าโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท ที่ทำสัญญากับโจทก์เพราะต้องการขอตัดตั้งโทรศัพท์จากองค์การโทรศัพท์เพียงเท่านั้น โดยมีได้กล่าวแก่เป็นข้อพิพาทว่าที่พิพาทดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยแต่อย่างใด ฉะนั้น ประเด็นพิพาทในคดีจึงไม่มีพาดพิงไปถึงกรรมสิทธิ์ในที่พิพาทว่าเป็นของโจทก์หรือของจำเลยดังนั้น ที่ดินดังกล่าวจึงมีใช้ทรัพย์สินที่โจทก์และจำเลยพิพาทกัน ผู้ร้องสอดจึงไม่สามารถหยิบยกเอาที่ดินดังกล่าวมาตั้งเป็นข้อพิพาทเพื่อร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ได้ ผู้ร้องสอดชอบที่จะไปฟ้องโจทก์เป็นคดีใหม่ นอกจากนี้คำพิพากษาศาลฎีกาในคดีนี้ยังวินิจฉัยให้เห็นชัดอีกว่าการที่ผู้ร้องสอดจะร้องขอเข้ามาในคดีได้ผู้ร้องสอดจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยอีกด้วย เพื่อแสดงให้เห็นว่าหากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยแล้วย่อมมีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด แต่ถ้าข้อเท็จจริงเปลี่ยนไปว่าจำเลยให้การต่อสู้คดีว่าที่พิพาทมีใช้ของโจทก์แต่เป็นของจำเลย กรณีจึงเป็นการโต้แย้งสิทธิในที่พิพาท ผู้ร้องสอดก็สามารถร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความฝ่ายที่สามได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2199/2524) อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นเคยมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2923/2528 วินิจฉัยว่าโจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ปลอมใบมอบอำนาจของโจทก์โอนขายที่ดินของโจทก์ให้แก่จำเลยที่ 2 ขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมการโอน ต่อมาโจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ศาลสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้องได้ ต่อมาจำเลยที่ 1 กลับมายื่นคำร้องสอดอ้างว่าหนังสือมอบอำนาจที่โจทก์อ้างว่าปลอมนั้นความจริงเป็นหนังสือที่แท้จริง ผู้ร้องสอดเอาไปโอนขายและได้ชำระเงินค่าที่ดินให้โจทก์ไปแล้ว ผู้ร้องสอดคือคนที่เป็จำเลยที่ 1 เดิมจึงขอเข้ามาในคดีนั้น โดยอ้างว่าจำเลยเป็นผู้ร้องสอดจะต้องร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความเพื่อยังให้ได้รับความรับรองคุ้มครอง หรือบังคับตามสิทธิของผู้ร้องที่มีอยู่ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ทำไว้กับโจทก์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ผู้ร้องสอดมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความฝ่ายที่สามเพื่อต่อสู้คดีกับโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) หากพิจารณาคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว อาจทำให้เห็นได้ว่าศาลฎีกามีความเห็นว่าการร้องสอดไม่จำเป็นต้องเข้ามาต่อสู้คดีกับทั้งโจทก์และจำเลย แต่ขอเข้ามาเพื่อต่อสู้คดีเฉพาะกับโจทก์ก็เป็นคู่ความฝ่ายที่สามได้เหมือนกัน จิตฤดี วีระเวสส์คำพิพากษา: โจทก์ฟ้องว่า จำเลยซึ่งเป็นผู้เช่าที่ดินของโจทก์ผิดสัญญาไม่ชำระค่าเช่า โจทก์ทวงถามแล้วแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากที่ดินดังกล่าวกับให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างชำระจำนวน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2537 จนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายจำนวนวันละ 10,000 บาท นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน

2538 จนกว่าจำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินดังกล่าว พร้อมส่งมอบที่ดินดังกล่าว แก่โจทก์จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาทตามฟ้อง จำเลยทำสัญญาเช่าที่ดิน พินาทกับโจทก์เพื่อประสงค์ในการติดต่อขุดตั้งโทรศัพท์จากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เท่านั้น มิได้มีการเช่ากันจริง คำฟ้องในส่วนที่เกี่ยวกับค่าเสียหายเคลือบคลุม ทั้งคดีขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องระหว่างพิจารณา ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดิน พินาทบางส่วนโดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี ขอให้พิพากษาว่าผู้ร้องสอดได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทส่วนดังกล่าวโดยการ ครอบครองปรปักษ์ และขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า คำร้องของผู้ร้องสอดไม่มี เหตุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) จึงไม่รับคำร้องผู้ร้องสอดอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนผู้ร้องสอดฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลย ออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้งขอให้ จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหาย แม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไต่พิจารณาเห็นว่าโจทก์ไม่ได้เป็น เจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของจำเลย หรือบุคคลอื่นใด คำร้องขอผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนเนื้อที่ 300 ตารางวา โดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว ผู้ร้องสอดจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าว โดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ ศาลพิพากษาว่า ผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้ กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ ร้องสอดดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่ เกี่ยวกับคดีนี้ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่ จำเลยย่อมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่ง คดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรองคุ้มครองหรือบังคับ ตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องของผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความในคดีนี้ ส่วนที่ผู้ร้องสอดอ้าง คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2573/2520 และ3776/2534 มาสนับสนุนว่าผู้ร้องสอดมีสิทธิร้องสอด เข้ามาเป็นคู่ความได้นั้น เห็นว่าคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวมีข้อเท็จจริงแตกต่างกับคดีนี้ จึงไม่ อาจนำมาเทียบเคียงได้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ ร้องสอดฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ 6757/2540นาย พิพัฒน์ ภูวบัณฑิตสินโจทก์ผู้ร้องสอดโจทก์นาย เกรียง เกียรติเลิศ พงศาโจทก์บริษัท ศิลาเกียรติคอนสตรัคชั่น จำกัดจำเลย ป.วิ.พ. ม. 57โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลย ออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์ เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้ง ขอให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหายแม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไต่พิจารณาเห็นว่าโจทก์ไม่ได้ เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของ จำเลยหรือบุคคลอื่นใด คำร้องของผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วน โดยความสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้วจึงได้ กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้ ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องสอดดังกล่าวเป็น

กรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่เกี่ยวกับคดีนี้ ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยยอมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่งคดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรอง คุ่มครองหรือบังคับตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องขอผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความโจทก์ฟ้องว่า จำเลยซึ่งเป็นผู้เช่าที่ดินของโจทก์ ผิดสัญญาไม่ชำระค่าเช่า โจทก์ทวงถามแล้วแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากที่ดินดังกล่าวกับให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างชำระจำนวน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2537 จนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายจำนวนวันละ 10,000 บาท นับแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2538 จนกว่าจำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินดังกล่าว พร้อมส่งมอบที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาทตามฟ้อง จำเลยทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์เพื่อประสงค์ในการติดต่อขอติดตั้งโทรศัพท์จากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเท่านั้น มิได้มีการเช่ากันจริง คำฟ้องในส่วนที่เกี่ยวกับค่าเสียหายเคลือบคลุม ทั้งคดีขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องระหว่างพิจารณา ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนโดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี ขอให้พิพากษาว่าผู้ร้องสอดได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทส่วนดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ และขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า คำร้องของผู้ร้องสอดไม่มีเหตุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) จึงไม่รับคำร้องผู้ร้องสอดอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนผู้ร้องสอดฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์เนื่องจากจำเลยผิดสัญญาเช่าและโจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว ทั้งขอให้จำเลยชำระค่าเช่าที่ค้างและค่าเสียหาย แม้จำเลยจะให้การต่อสู้ไต่พิจารณาหนึ่งว่าโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท แต่จำเลยก็ไม่ได้ต่อสู้เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยกล่าวอ้างเป็นของจำเลยหรือบุคคลอื่นใด คำร้องขอผู้ร้องสอดอ้างเพียงว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทบางส่วนเนื้อที่ 300 ตารางวา โดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว ผู้ร้องสอดจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทบางส่วนดังกล่าว โดยการครอบครองปรปักษ์ ขอให้ศาลพิพากษาว่า ผู้ร้องสอดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทที่ครอบครอง ดังนี้ ผู้ร้องสอดมิได้กล่าวอ้างเลยว่า ผู้ร้องสอดมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับจำเลยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องสอดดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ร้องสอดตั้งข้อพิพาทโต้แย้งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ทั้งสิ้นไม่เกี่ยวกับคดีนี้ผู้ร้องสอดมีสิทธิในที่ดินพิพาทอยู่เพียงใดคงมีอยู่อย่างนั้น หากศาลพิพากษาขับไล่จำเลยยอมไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียในมูลแห่งคดีนี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร้องสอดเข้ามาเพื่อยังให้ได้รับความรับรอง คุ่มครองหรือบังคับตามสิทธิที่มีอยู่ คำร้องขอผู้ร้องสอดไม่ต้องด้วยบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) ผู้ร้องสอดจึงไม่มีสิทธิร้องเข้ามาเป็นคู่ความในคดีนี้ ส่วนที่ผู้ร้องสอดอ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2573/2520 และ 3776/2534 มาสนับสนุนว่าผู้ร้องสอดมีสิทธิร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความได้นั้น เห็นว่า คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวมีข้อเท็จจริงแตกต่างกับคดีนี้ จึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงได้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องสอดฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

วิรัช เอื้ออังกูร · สมชัย สายเชื้อ · ธรรมนูญ โชคชัยพิทักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/6757/2540>